

Joan Bueno

Pintor

JESÚS MARTÍNEZ
ENTREVISTA**MARC JAVIERRE**
FOTOGRAFIA

A aquest reporter li recorda l'aparellador Carlos Alonso interpretat per l'actor Alberto Closas a *La gran familia* (Fernando Palacios, 1962): Joan ha estat pluriempleat i noi per a tot, i dissenyava els esbossos de mobles per als arquitectes i els seus derivats, com el decorador Ramon Rigol.

Diu que ha viscut de tot: "Sí, i em recordo perfectament de la guerra: els avions, les bombes, les llargues cues per comprar pa"...

I torna a donar el cop de gràcia: "És inexorable el pas del temps".

Mou la mà esquerra amb rapidesa, traços precisos perquè Basil surti afavorit i que pels seus trets el reconguin. "No vaig als museus, no vull contaminar-me amb altres estils. El que jo faig és trencadís. Soc creatiu, un grafista que juga amb les línies". Ja ha acabat el seu projecte sobre els aparadors de les botigues del Passeig de Gràcia (*Boulevard de la moda*, aviat serà exposat al Reial Cercle Artístic de Barcelona). El podeu trobar als matins davant de la façana de la Nativitat de la Sagrada Família: "Vull fer una simbiosi de l'obra de Gaudí amb figures humanes nues. Un em va dir: "T'haurien cremat a la foguera".

Que hauria estat metge o advocat si no hagués estat artista.

Que l'empatia mou el món.

I diu que ara que han fet el documental el coneix més gent. Es refereix a *Joan Bueno, l'últim pintor de carrer*, del productor Rafael Tirado (2020).

Només han passat deu minuts.

Basil ja té un quadre.

Penúltima pregunta: "Li agrada el contacte amb el poble?".

Penúltima resposta: "Sí, i és molt sa, sobretot després d'haver estat segregat pels extraterrestres".

Última pregunta: "Extraterrestres?".

Última resposta: "Sí, estar envoltat em fa bé, així no se'm tornen a emportar".

"El millor carrer de Barcelona és on hi ha més gent"

L'artista gràfic Joan Bueno (Barcelona, 1932, www.joanbueno.com) és un goril·la amb el cul inquiet: penjat de qualsevol branca o semàfor o escala, ha pintat Barcelona des de temps obscurs, des que el tren passava pel carrer d'Aragó traient fum a cara descoberta. I també ha pintat en els països nòrdics, i a Moscou i a Londres, on va arribar amb ganes d'aprendre publicitat en el *college* de Saint Martin's School of Art. "Em pagava els estudis fregant plats en el *self service* de l'estació Victòria. Vaig sortir de l'Espanya de Franco fent autoestop. El tracte amb els conductors que paraven era aquest: "Si em portes, et faig un dibuix", afegeix, amb un toc d'aiguarràs als llavis.

Primat. Totèmic. Iconoclasta. Aclaparador. Voluminós. Intens.

Joan és totes aquestes coses: i peculiar i polèmic i bromur. Dibuixa amb una canya de riu, i la tinta xinesa el taca o el defineix, segons com es miri: hi ha taques a la samarreta, als pantalons i al barret negre d'extra en Moulin Rouge. Els dits, negres. Vol que li preguntis mentre retrata

un noi de Romania que toca una flauta de pa de 18 tubs a l'avinguda del Portal de l'Àngel. Es diu Basil i amb prou feines ha recaptat cinc euros en tota la tarda. En deu minuts, davant del Zara (*Nova temporada*), i utilitzant la paperera com a cavallet, Joan Bueno, l'incontrovertible i únic Joan Bueno, li farà un perfil picassà, lluminós i "fortuït". "Després el pujaré a internet".

Diu que el millor carrer de Barcelona és on hi ha més gent.

Diu que passeja per la Boqueria i que també hi freqüenta les cafeteries i els bars i similars, com el Muy Buenas [Carme 63], el London Bar [Nou de la Rambla 34] i el Dinàmic de Barcelona [Passatge de Pere Calders 4].

Diu que li agraden la Vila Olímpica i el seu embarcador.

Que ha sentit parlar de la gentrificació, de la venda d'immobles a fons voltors, però que ell no s'hi dedica, a això.

Que és llei que els establiments centenaris tanquin: "Res és etern i tot és canviant. L'animal que més sap aclimatar-se al seu entorn és el que sobreviu; la resta

estem condemnats a morir, excepte els poderosos".

Diu que cada racó i cada façana té el seu misteri: "Com puc dir quin tram del Camí de Santiago és millor que un altre?".

Que veu amb simpatia el veïnat menys agraciats. I que és a Ciutat Vella on troba aquests veïns de rendes baixes.

Que ell, el Joan Bueno, va néixer al carrer Equador (les Corts) i allà continua.

Diu que el seu públic és generós. "Però jo no els hi dono les meves teles, perquè si no em quedaria sense cap col·lecció", diu.

Orgullós, torna a fullejar el llibret *Emblemàtics* (Ajuntament de Barcelona, 2020), d'Esteve Vilarrúbies, amb els comerços de sempre, en què ha participat amb les seves il·lustracions. I treu de la motxilla el títol de "delineant" que va obtenir a l'Escola del Treball, el 1977. "Jo tot el que sé ho he après al carrer", apunta. "Era perfeccionista, treballava sobre làmines, i d'això he saltat aquí... *Unos no sé qué -intenta recordar el refrany- llevan a estos lodos*".

De aquellos polvos vienen estos lodos.

Sal i pebre

El poeta de la Rambla

L'argentin Eduardo Mazo va morir a la seva ciutat natal de Buenos Aires en plena pandèmia. Poeta, bohemí, excèntric, va copsar la Rambla amb els seus versos melancòlics. Era un element més de l'enyorat passeig dels ocells. Solia muntar la paradeta baixant a mà esquerra. Editava els seus llibres. No massa pàgines amb versos curts en els quals dominava la immediatesa de la vida amanida amb bones dosis d'humor. Era un poeta del carrer, que va arribar a l'aeroport del Prat l'any 1980 "amb una maleta de doble fons on amagava exilis i altres nostàlgies". Amb la seva gorra, el seu mocador nuat al coll i el seu bigoti, serà recordat per tots aquells que vam ser passejants de la Rambla de final del segle XX. En el moment de la seva mort, veiem com la definia: "Allò dolent de la mort és que quasi sempre ens troba vivint". La seva poesia no ha mort, continua viva i actual. Eduardo, mentre la teva Rambla espera l'anunciada transformació, el cor dels ramblistes és amb tu.

Zeta

L'acudit

RICARDO HERMIDA-SR. PLÁSTIKO

